

то, сирѣчъ, не е достаточно самичко да спаси човѣка. То е като онзи стжалъ, който нощя е показвалъ на Евреиты путь въ прѣстината: сирѣчъ показва само путь, а не влече къмъ путь на спасеніето. То е даръ Божій, който предишествва: нѣ треба и човѣческото произволеніе да върви слѣдъ него. Знай, че Богъ е Онзи, Който призовава: нѣ треба и човѣка да слыша. Божіето щеніе е едно само колело, едно само крило: нѣ потрѣбно е и другото колело, и другото крило, нашето щеніе, за да ходимъ по путь на спасеніето, за да хврѣкнемъ на небето. Божіето щеніе, и човѣческото щеніе, съставляватъ предопредѣленіето. Иска Богъ, кога иска и човѣкъ. Човѣкъ е предопредѣленъ.

Богъ отъ началото създалъ човѣка, сководенъ, говори Духъ Святый чрезъ устата на премъдрого Сирахъ: „Изъ начала сотвори човѣка, и ѿстѣви го въ рѣцѣ боли егѡ.“⁽¹⁾ Той го оставилъ изъ својата мъжка воля, и подъ човѣческата сководностъ. Самъ Богъ не иска да има никаквѣ властъ. „Остѣви го въ рѣцѣ боли егѡ.“ Богъ е Всесиленъ изъ Својата властъ, и човѣкъ е всесиленъ изъ својта свободностъ, съ това само различие; че Богъ, което ще, това прави, и нѣма никаква сила да му препрѣствва. И човѣкъ, което не ще, не прави, и нѣма никаква сила да го насили. Не е възможно да не направи Богъ това, което Той ще: такожде е невъзможно да направи човѣкъ това, което той не ще. И споредъ това, както на човѣка не е възможно да смъ спаси безъ Божијата благодать: така ни Богъ може да спаси човѣка безъ свободното човѣческо щеніе. „Благодатъ,“ говори святый Златоустъ, „щѣ и благодатъ єсть, хотѧщи спасатъ.“⁽²⁾ Нашето спасеніе е работата наша, и Божія, както учи Богословътъ: „Подобаше бо и єже въ насъ быти, и ѿ Господъ спасатисѧ.“ (Слово 31.) Даждътъ пада на землата: нѣ землата не приноси плодъ, ако земедѣлецъ не приложи труда. Служещето грѣе на всѣкаждѣ: нѣ треба да си отвори очити Онзи, който иска да види склонничетъ євхалинъ. Това означава, че Богъ дава всичките благодати и помощи: нѣ треба да си стича съ Божиата благодат, да съдѣиствва съ Божиата помощ и човѣческото щеніе. Богъ поискалъ да спаси Ној отъ всемирнія потопи: нѣ заповѣдалъ, щото и самъ Ноє, съ хвадожеството на рѣчъ-

[1] гл. 15. ст. 14. [2] Слово. 18, на посл. къмъ Римл.